

יציאה למצוה אחרת...

מספרים על שתי אוניות החולפות זו לצדה של זו בנמל חיפה – אחת נכנסת לארץ, השניה יוצאת ממנה. איש אחד על סיפונה של האוניה הנכנסת רואה איש שהוא מכיר בסיפונה של האוניה השניה וקורא לו, "מה – אתה משוגע?" בתגובה, זה שבאוניה היוצאת מהארץ עונה לו, "אני משוגע? אתה משוגע!"

אין בסיפור זה אף קורטוב קטן של ביקורת על הארץ שאני אוהב כל-כך, לא על הארץ חלילה, ולא על העם היושב בציון. קרובים הם שניהם מאד ללבי, כפי שכל אחד שמכיר אותי יודע.

אלא, זו היתה התגובה שקיבלתי מחברים לעבודה, וגם מחוצה לה, כאשר הודעתי על כוונתי לצאת מחברת הברום, בה אני נהנה לעבוד ונהנה גם לפרסם את הטוב שבה בציבור הרחב, וגם שאני זוכה בזה מעל ל-20 שנה לפרנס את משפחתי. צריכים להיות משוגע, כך אומרים, להפסיק לעבוד בברום.

ואני מסכים, אך מה לעשות? אכן, יש לי שגעון והוא אהבת ענייני חינוך, דבר שאני עוסק בו כתחביב למשך כל השנים הללו, ובשנים הבאות אני מבקש לפנות לזירה זו כדי להקדיש את יתר שנות הכושר שלי לתחום החינוך.

ההחלטה לעבוד בתעשייה לא היתה בעיקר מטעמים כלכליים, אם כי אין לזלזל ביתרונות השכר בתעשייה לעומת זה שבהוראה. אלא – ההחלטה נבעה מתוך אמונה שאדם שמלמד מקצוע – מוטב לו שיכיר את המקצוע מבפנים, ושיתעסק בו בעצמו. הרגשתי שההוראה שלי תהיה יבשה אילו אמשיך בלי הקשר החי עם התעשייה. כימיה, כפי שאני תמיד נוהג לומר, הוא דבר שעושים אותו! יש בה גם מימד של שותפות עם הקב"ה בבריאת העולם – דבר שאין כל-כך במקצועות המדע האחרים.

כאן המקום לציין כי האנשים שפגשתי בברום ושעבדתי איתם בכלל, והממונים שזכיתי לעבוד איתם בפרט – אין כמוכם. אם יש דבר שממליץ

מעל הכל על הכדאיות לעבוד ב'ברום', הוא ללא ספק קודם-כל משאבי האנוש שבה – אוצר של ממש, ויש סיבות טובות שאני אומר בכל מקום שבו אני "מציג את הסחורה" שלי – מופעי "הקסם של הכימיה" – שאני מייצג את 'ברום', ואני גאה לעשות זאת.

ועם זאת...

אותה המניעה שהניעה אותי להיכנס לתעשייה אומרת לי שתבוא עת וכי חשוב לצאת ממנה, עם מטען הנסיון העשיר שצברתי בה, ולהיכנס שוב לזירת החינוך בכוונות ותקוות שאוכל לפתוח, באמצעות הדברים שלמדתי כאן, אשנבים חדשים שטרם נתגלו – גם אצל חניכים, גם אצל מורים. להערכתך, השעה הזאת הגיעה, ואני מבקש לעשות זאת כאשר אני עוד "בכושר".

ברגע זה אני מבקש לברך את אשתי ואת המשפחה שגידלנו אותה ביחד על כל הטוב שהטיבה לי בימים ולילות שהייתי טרוד בלפרנס את המשפחה, וכן לברך ולהודות לכל אחד ואחד מכם על שאתם כמות שאתם, לקוות שאשאיר לכם טעם טוב כאשר זוכרים את הזמנים שהיינו ביחד, ולפנות להקב"ה שיסייע בידי להגשים אף קצת מחלומותיי.

